



BEELD ERIK VENNEMAN

COLUMN

Mieke Huisman zoekt naar nieuwe wegen om onderweg te zijn.



In een gure sneeuwstorm fietsten we vorige winter door Friesland. We hadden onder een tarp geslapen om de eerste sneeuwvlokken te kunnen voelen. Het was een van die zeldzame momenten waarin de wildernis in Nederland vanzelf naar je toe komt en we keken er al dagen met de nodige angst en opwinding naar uit. De wind had sneeuwduinen opgeworpen in de luwte van het bos en alle andere wegen genadeloos schoongebazen. Onze banden gleden over een al aangekoekte ijslaag, op de bagagedrager lagen schaatsen die de fiets onhandig zwaar maakten.

In de beschutting van een bosje probeerde ik met bevroren vingers een tampon naar binnen te prutsen. Want er is een vreemd soort synchroniciteit tussen mijn menstruatie en sneeuw. Elke keer dat ik in de sneeuw kampeerde – een keer of tien – was ik ongesteld. Terwijl mijn lichaam alle zeilen bijzette om me warm te houden, slingerden hormonen een migraineachtige pijn door mijn hoofd. 's Ochtends bleef ik net wat langer liggen omdat ik wilde slapen, niet intensief bewegen. Het bloed contrasteerde wel mooi met het wit.

'Stoer', zo noemen mensen vrouwen die met de fiets reizen, vooral als die vrouwen dingen doen die in hun beperkte verbeelding niet kunnen. De opmerking komt het vaakst van andere vrouwen die zich niet kunnen voorstellen dat ze sterk genoeg zijn om op een fiets te stappen. Mannen zijn daar wat minder mee bezig, die gaan er over het algemeen van uit dat vrouwen trager fietsen, maar dat de wereld verder voor iedereen gelijk is.

De werkelijkheid is dat een vrouw er vanaf het moment dat ze kan lopen voortdurend aan wordt herinnerd dat ze kwetsbaar is en dat de buitenwereld gevaarlijk is. Dus als ze die buitenwereld intrekt, doet ze dat alleen als ze avontuurlijke ouders heeft of zo graag wil dat ze het ongemak accepteert.

Toen ik hier laatst met een collega over discussieerde, zei hij: "Ik geloof", blijkbaar is dit een kwestie van geloof, "dat de verschillen tus-

sen mannen onderling en de verschillen tussen vrouwen onderling groter zijn dan de verschillen tussen mannen en vrouwen." Hij vond het een non-discussie. Het is een wijze uitspraak waar wel wat in zit. Ik ken mannen die niet in een bosje durven te slapen omdat ze bang zijn. Ik ken vrouwen die bikepackingraces winnen. En mijn eigen man huilt vaker van ontroering dan ik na een lange klim met een spectaculair uitzicht – daarom ben ik met hem getrouwd. Maar feit blijft dat er verschillen tussen mannen en vrouwen bestaan. Dat merk je als je met niet-fietsers praat. De eerste vraag die mijn man krijgt, is: hoeveel kilometer doe je dan per dag? De eerste vraag die ik krijg: is dat niet gevaarlijk?

Ik weet niet beter dan dat fietsreizen de normaalste zaak van de wereld

Vrouwendingen

is. Ik sjuw mijn fiets over bergen heen, kampeer in het wild en was mijn stringetjes in de campingdouche. Het idee om vorige winter in de sneeuw te slapen kwam van mij. Ik lag daarom aan de buitenkant van de tarp, half ondergesneeuwd, van de natuur te genieten, zodat mijn man comfortabel kon slapen. Ik struïnt het internet af naar menstruatiecups – die nooit passen en die je er zeker niet uitkrijgt als je met bevroren vingers in een sneeuwstorm staat. Ik erger me aan roze fietsbroekjes en pastelkleurige regenjassen omdat dat niet echt mijn kleuren zijn. Ik denk na over kinderen en hoe dat dan moet als ik zwanger raak en mijn lichaam zo verandert dat fietsen nooit meer hetzelfde zal zijn.

Elke keer stap ik weer op de fiets en ga ik gewoon. Maar 'gewoon' is voor mij duidelijk anders dan voor mijn man. ☞